

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2014. gada 8. maijā *

Kopienas preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Kopienas vārdiska preču zīme
“Simca” — Ļaunticība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Lieta T-327/12

Simca Europe Ltd, Birmingema (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *N. Haberkamm*, advokāts,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv *A. Schifko*, pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībiece un persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

GIE PSA Peugeot Citroën, Parīze (Francija), ko pārstāv *P. Kotsch*, advokāts,

par apelācijas sūdzību par ITSB Apelāciju pirmās padomes 2012. gada 12. aprīļa lēmumu lietā R 645/2011-1 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *GIE PSA Peugeot Citroën* un *Simca Europe Ltd*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *A. Ditrīhs* [*A. Dittrich*], tiesneši *J. Švarcs* [*J. Schwarcz*] (referents) un *V. Tomljenoviča* [*V. Tomljenović*],

sekretārs *E. Kulons* [*E. Coulon*],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 16. jūlijā,

ņemot vērā ITSB atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 20. novembrī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 9. novembrī,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā, ka mēneša laikā no paziņošanas par rakstveida procesa pabeigšanu netika saņemts lietas dalībnieku pieteikums par tiesas sēdes rikošanu, un tādēļ, uzklusot tiesneša referenta ziņojumu un pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 135.a pantu, nolemjot izskatīt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2007. gada 5. decembrī *Joachim Wöhler* (turpmāk tekstā – “agrākais īpašnieks”) Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.)).
- 2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “Simca”.
- 3 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 12. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam Nicas 1957. gada 15. jūnija Nolikumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: “Transportlīdzekļi; pārvietošanās līdzekļi pa sauszemi, gaisu vai ūdeni.”
- 4 2008. gada 21. aprīlī Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 16/2008, un 2008. gada 18. septembrī vārdiskais apzīmējums “Simca” tika reģistrēts kā Kopienas preču zīme ar Nr. 6489371 attiecībā uz visām iepriekš 3. punktā norādītajām precēm.
- 5 2008. gada 29. septembrī persona, kas iestājusies lietā – *GIE PSA Peugeot Citroën* –, iesniedza pieteikumu par minētās Kopienas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunktam (tagad – Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts) attiecībā uz visām precēm, saistībā ar kurām tā ir reģistrēta. Būtībā tā apgalvoja, ka agrākais īpašnieks, iesniedzot apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir rīkojies ļaunticīgi. Proti, iesniedzot šo reģistrācijas pieteikumu, viņa vienīgais mērķis esot bijis liegt izmantot apzīmējumu “simca” reģistrācijas pieteikumā paredzēto preču tirdzniecībai, lai gan personai, kas iestājusies lietā, ir agrākas tiesības uz minēto apzīmējumu par tām, ko rada pieteikums. Šajā ziņā persona, kas iestājusies lietā, it īpaši atsaucas uz faktu, ka tā ir starptautiskas preču zīmes “SIMCA”, kas reģistrēta ar Nr. 218957 un kopš 1959. gada aizsargāta tostarp Vācijā, Spānijā, Austrijā un Beniluksa valstīs, it īpaši attiecībā uz Nicas nolīguma izpratnē 12. klasē ietilpstošajiem “transportlīdzekļiem; pārvietošanās līdzekļiem pa sauszemi, gaisu vai ūdeni”, īpašniece un Francijas preču zīmes “SIMCA”, kas kopš 1990. gada reģistrēta ar Nr. 1606604, tostarp attiecībā uz šajā pašā klasē ietilpstošajiem “autotransporta līdzekļiem”, īpašniece. Persona, kas iestājusies lietā, apgalvoja, ka, lai gan šīs preču zīmes pēdējo gadu laikā vairs nav izmantotas, tās preču zīmes tiesības ir saglabātas. Tā atgādināja, ka jau 1934. gadā franču automobiļu konstruktors bija radījis “pazīstamu” autotransporta līdzekļa “SIMCA” preču zīmi. Pirmo reizi agrākas Francijas preču zīmes reģistrāciju 1935. gadā esot pieprasījusi sabiedrība *Automobiles Peugeot, SA*, un atkārtoti tā esot pieprasījusi reģistrāciju 1978. gadā; šī sabiedrība to esot intensīvi izmantojusi visā pasaulē, tostarp Eiropā. Persona, kas iestājusies lietā, apgalvoja arī, ka 2008. gada tā divas reizes aicināja agrāko īpašnieku atteikties no apstrīdētās preču zīmes. Minētais īpašnieks esot atbildējis, izmantojot pret to “šantāžu”, proti, pieprasot finanšu kompensāciju. Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka agrākais īpašnieks ir iesniedzis reģistrācijas pieteikumu, lai uzlabotu savu finanšu stāvokli ar izspiešanu, bez patiesas vēlmes

izmantojot minēto preču zīmi. Tāpat, ņemot vērā faktu, ka līgumattiecības starp pusēm bija izbeigušās neilgi pirms attiecīgās Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka tā ir vienkārši “spekulatīva preču zīme” vai “bloķējoša preču zīme”.

- 6 Ar 2011. gada 25. janvāra lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa pilnībā noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu.
- 7 2011. gada 24. martā persona, kas iestājusies lietā, iesniedza apelācijas sūdzību par minēto lēmumu.
- 8 2011. gada 29. aprīlī prasītāja – *Simca Europe Ltd* – tika ierakstīta ITSB reģistrā kā jaunā apstrīdētās preču zīmes īpašniece.
- 9 Ar 2012. gada 12. aprīļa lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) ITSB Apelāciju pirmā padome apmierināja personas, kas iestājusies lietā, apelācijas sūdzību, atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu un atzina apstrīdēto Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu. Tā pamatojās uz motīviem, kas iedalās trīs daļās, pirmkārt, sākotnējie apsvērumi, otrkārt, “neapstrīdētie” fakti un, treškārt, agrākā īpašnieka ļaunticība reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī.
- 10 Pirmām kārtām, attiecībā uz sākotnējiem apsvērumiem Apelāciju padome, pirmkārt, uzskatīja, ka prasītājai kā apstrīdētās preču zīmes jaunajai īpašniecei bija “jāuzņemas tieša atbildība” par agrākā īpašnieka kā sākotnējā minētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja rīcību.
- 11 Turpinot, Apelāciju padome uzskatīja par neatbilstošu prasītājas veikto atsauci uz *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) spriedumu par Vācijas preču zīmi “SIMCA”. Šajā ziņā Apelāciju padome atgādināja, ka Kopienas preču zīmes režīms ir autonoma sistēma, ko veido tai raksturīgi mērķi un tiesību normas, un tās piemērošana ir neatkarīga no jebkuras valsts sistēmas. Turklāt Apelāciju padome apstiprināja, ka nav zinājusi par Vācijā notiekošajā paralēlajā tiesvedībā iesniegtajiem pierādījumiem, tādējādi minētajam spriedumam nevar būt precedenta spēka.
- 12 Otrām kārtām, attiecībā uz “neapstrīdētiem” elementiem, kuriem Apelāciju padomes ieskatā ir izšķiroša nozīme, lai vērtētu faktus izskatāmajā lietā, tā, pirmkārt, uzsvēra, ka ar preču zīmi “SIMCA” aptvertie autotransporta līdzekļi ir tikuši pārdoti kopš trīsdesmitajiem gadiem un ka 1978. gadā persona, kas iestājusies lietā, jeb viens no tās grupā ietilpstošajiem uzņēmumiem ir pārņēmis šo preču zīmi. Turklāt Apelāciju padome uzsvēra faktu, ka persona, kas iestājusies lietā, ir divu grafisku preču zīmju īpašniece, viena no kurām, proti, ar Nr. 121992 reģistrēta valsts preču zīme, ir aizsargāta Francijā un otra, proti, ar Nr. 218957 reģistrēta starptautiska preču zīme, ir aizsargāta Čehijas Republikā, Vācijā, Spānijā, Itālijā, Ungārijā, Maltā, Portugālē, Rumānijā un Beniluksa valstīs, kā arī vairākās valstīs, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis. Apelāciju padome uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā šīs preču zīmes joprojām bija reģistrētas vismaz attiecībā uz uzņēmuma *Automobile Peugeot*, kas ir daļa no personas, kas iestājusies lietā, grupas, transporta līdzekļiem, kas ietilpst 12. klasē.
- 13 Otrkārt, Apelāciju padome uzskatīja, ka, lai gan persona, kas iestājusies lietā, septiņdesmito gadu beigās bija pārtraukusi transporta līdzekļu tirdzniecību, izmantojot preču zīmi “SIMCA”, šai preču zīmei joprojām esot augstas pakāpes atpazīstamība, kas, pat ja gadu gaitā tā varēja samazināties, joprojām eksistēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.
- 14 Treškārt, Apelāciju padome uzsvēra, ka agrākais īpašnieks ilgāk par 18 mēnešiem bija strādājis par labu personai, kas iestājusies lietā, kā neatkarīgs uzņēmējs informātikas jomā Ķelnē (Vācija) un pēc tam Brēmenē (Vācija). Apelāciju padomes ieskatā viņš zināja preču zīmes “SIMCA” vēsturi, kā tas tostarp izriet no atsevišķām viņa vēstulēm, kuras adresētas personai, kas iestājusies lietā.

- 15 Ceturtkārt, Apelāciju padome konstatēja, ka pat pirms datuma, kurā tika lūgta apstrīdētās preču zīmes reģistrācija, agrākais īpašnieks jau bija nodibinājis kontaktu ar Indijas uzņēmumu, lai pētītu autotransporta līdzekļa attīstības projektu. Tomēr apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā šis projekts neesot ticis īstenots. Šajā ziņā Apelāciju padome uzsvēra, ka no agrākā īpašnieka vēstulēm izriet, ka viņš ir meklējis preču zīmi, “kas vairs netiek izmantota vai nav bijusi reģistrēta”.
- 16 Piektkārt, Apelāciju padome apstiprināja, ka 2008. gada augustā agrākajam īpašniekam piederēja arī interneta vietne *www.simca.info* un ka kopš 2008. gada decembra viņš tirgoja elektriskos velosipēdus, izmantojot minēto interneta vietni.
- 17 Visbeidzot, Apelāciju padome apstiprināja, ka, lai gan agrākajam īpašniekam bija zināmas personas, kas iestājusies lietā, tiesības attiecībā uz apstrīdēto preču zīmi, viņš pieļāva, ka tās var tikt atceltas faktiskas neizmantošanas dēļ. Tomēr viņš esot gatavojies atteikties no apstrīdētās preču zīmes, ja viņam tiktu izteikts “kompensācijas piedāvājums”.
- 18 Trešām kārtām, attiecībā uz agrākā īpašnieka ļauntības esamību Apelāciju padome būtībā uzskatīja, ka šajā ziņā kā pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējai pierādīšanas pienākums ir personai, kas iestājusies lietā. Apelāciju padome uzskata, ka bija jāizmanto vairāki pierādījumi, kas veido pierādījumu virkni, tādējādi, lai ar pārliecību tuvu iespējamību varētu apstiprināt, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs bijis ļauntcīgs.
- 19 Apelāciju padome uzskatīja, ka Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais “ļauņprātības [ļautcības]” jēdziens tiesību aktos nav ne definēts, ne noteikts tā tvērums, tas pat nav nekādi aprakstīts. Lai gan Tiesa 2009. gada 11. jūnija spriedumā lietā *C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (Krājums, I-4893. lpp.) ir izveidojusi kritēriju attiecībā uz minētā jēdziena interpretāciju sarakstu, Apelāciju padomes ieskatā šie kritēriji nav izsmeļoši. Ņemot vērā, ka Apelāciju padome uzskata, ka fakti tiesvedībā, kas bija iepriekš minētajā lietā uzdotā prejudiciālā jautājuma pamatā, būtiski atšķiras no faktiem, kas ir šīs tiesvedības pamatā, tā uzskata par nepieciešamu noteikt papildu kritērijus.
- 20 Apelāciju padome uzskatīja, ka fakts, ka agrākais īpašnieks zināja par agrāko preču zīmju esamību un ka, neraugoties uz to, viņš iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir norāde par viņa “nodomu radīt šķēršļus” un viņa ļauntcību. Apelāciju padomes ieskatā, ņemot vērā, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā minētais īpašnieks vēl nebija iesniedzis pieteikumu ne par agrākās Francijas preču zīmes, ne par agrākās starptautiskās preču zīmes īpašnieka tiesību atcelšanu, nav nozīmes faktam, ka viņš ir pieļāvis, ka šīs preču zīmes var tikt atceltas, un tas ir vienkārši aizbildinājums.
- 21 Apelāciju padome norādīja, ka agrākais īpašnieks arī pienācīgi zināja, ka preču zīme “SIMCA” bija atpazīstama attiecībā uz autotransporta līdzekļiem. Apelāciju padomes ieskatā no pierādījumiem izriet, ka agrākais īpašnieks ir meklējis pazīstamas preču zīmes nosaukumu, jo viņa mērķis bija “parazitiski” izmantot personas, kas iestājusies lietā, preču zīmju reputāciju un gūt labumu no šo preču zīmju labās reputācijas, apzināti prettiesiski izmantojot apzīmējumu “Simca”. Tās ieskatā šāda rīcība ir uzskatāma par ļauntcīgu.
- 22 Līdz ar to Apelāciju padome uzskatīja, ka nav nozīmes faktam, ka agrākais īpašnieks kopš 2008. gada decembra tirgoja velosipēdus, izmantojot preču zīmi “Simca”, jo šāda tirdzniecība neveido pamatu apstrīdētās preču zīmes reģistrācijai.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
  - piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp “pārstāvības izdevumus”.
- 24 ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;
  - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par materiāliem, kas pirmo reizi iesniegti Vispārējā tiesā

- 25 No ITSB lietas materiāliem izriet, ka administratīvajā procesā tam netika iesniegti prasības pieteikuma pielikumos K 8, K 9 un K 10 esošie dokumenti. Šajos dokumentos ir iekļauts, pirmkārt, pielikumā K 8: prasītājas 2012. gada 16. marta vēstule personai, kas iestājusies lietā, pieprasot tai atteikties no Vācijas vārdiskas preču zīmes “SIMCA”, kas reģistrēta ar Nr. 302008037708 par labu personai, kas iestājusies lietā, izmantošanas, otrkārt, pielikumā K 9: personas, kas iestājusies lietā, 2012. gada 23. marta paziņojums par atteikšanos [no preču zīmes tiesībām] attiecībā uz minēto preču zīmi, kā arī personas, kas iestājusies lietā, vēstule *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vācijas Preču zīmju un patentu birojs), informējot to par savu atteikšanos, un, visbeidzot, pielikumā K 10: 2012. gada 16. jūlija izraksts no Vācijas Preču zīmju reģistra, no kura izriet, ka minētā Vācijas preču zīme ir atcelta.
- 26 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Vispārējā tiesā celtās prasības mērķis ir pārbaudīt apelāciju padomju lēmumu tiesiskumu Regulas Nr. 207/2009 65. panta izpratnē un ka lietās par tiesību akta atcelšanu akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā akta pieņemšanas brīdī pastāvošos faktiskos un tiesiskos elementus. Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējai tiesai nav atkārtoti jāpārbauda faktiskie apstākļi to pierādījumu kontekstā, kurus tai iesniedz pirmo reizi. Šādu pierādījumu pieļaušana būtu pretrunā Vispārējās tiesas Reglamenta 135. panta 4. punktam, saskaņā ar kuru lietas dalībnieki procesuālajā rakstā nevar mainīt apelāciju padomē izskatītā strīda priekšmetu (skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 21. marta spriedumu lietā T-227/09 *Feng Shen Technology/ITSB – Majtczak* (“FS”), 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 No tā izriet, ka prasības pieteikuma pielikumos K 8, K 9 un K 10 ietvertie dokumenti, ko prasītāja pirmo reizi iesniegusi Vispārējā tiesā, nevar tikt ņemti vērā un tādēļ ir noraidāmi.

Par prasītājas vispārīgās atsauces uz procesā ITSB izvirzītajiem argumentiem pieņemamību

- 28 Attiecībā uz argumentiem, uz kuriem prasītāja vispārīgi atsaucas prasības pieteikuma 67. punktā un kurus tā ir izvirzījusi procesā ITSB, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punktu prasības pieteikumā jāietver kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai lemt par prasību, attiecīgā gadījumā bez citas to pamatojošas informācijas (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 18. septembra spriedumu lietā T-460/11 *Scandic Distilleries/ITSB – Bürgerbräu, Röhm & Söhne* (“BÜRGER”), 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 29 Ir jāatgādina, ka, lai gan atsevišķos punktos prasības pieteikums var tikt pamatots un papildināts ar atsaucēm uz izrakstiem no tam pievienotajiem dokumentiem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie pievienoti pielikumā, nevar kompensēt būtisku tiesiskās argumentācijas elementu, kuriem saskaņā ar iepriekš minēto normu jābūt ietvertiem prasības pieteikumā, neesamību (šajā ziņā skat. iepriekš 28. punktā minēto spriedumu lietā “BÜRGER”, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Izskatāmajā lietā prasītāja prasības pieteikumā ir vienīgi norādījusi, ka tā atsaucas “uz visiem argumentiem, kas [...] procesā ITSB izvirzīti tās 2011. gada 2. augusta procesuālajā rakstā un tam pielikumā pievienotajos dokumentos” un ka “attiecīgie dokumenti [bija] skaidri norādīti kā tādi, kas veido prasības priekšmetu [...] kā prasības pieteikuma papildu saturs”.
- 31 Tādējādi prasītāja neidentificē ne specifiskus prasības pieteikuma jautājumus, ko tā vēlas papildināt ar šo atsauci, ne pielikumus, kur esot izklāstīti šie iespējamie argumenti.
- 32 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai visā iepriekš minētajā procesuālajā rakstā, kas iesniegts ITSB, nav jāmeklē argumenti, uz kuriem prasītāja varētu būt atsaukusies, ne arī tie jāizvērtē, jo šādi argumenti ir nepieņemami. Savukārt Vispārējā tiesa izvērtēs tos administratīvajā procesā ITSB iesniegtos elementus, uz kuriem veikta atsauce specifiskos un pietiekami konkrētos prasības pieteikumā izvirzītajos argumentos.

Par lūgumu atcelt apstrīdēto lēmumu

- 33 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza vienu vienīgu pamatu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 52. panta neievērošanu. Tā būtībā uzskata, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, secinot, ka agrākais īpašnieks rīkojās ļaunticīgi, iesniedzot ITSB reģistrācijas pieteikumu ar mērķi reģistrēt apstrīdēto preču zīmi kā Kopienas preču zīmi.
- 34 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.
- 35 Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktam Kopienas preču zīmi paziņo [atzīst] par spēkā neesošu, ja Birojā iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretpasību lietas izskatīšanas procesā par pārkāpumu, ja pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot pieteikumu par preču zīmi, ir rīkojies ļaunprātīgi [ļaunticīgi]. Pieteikuma par spēka neesamības atzīšanu iesniedzējam, kas vēlas pamatoties uz šo motīvu, ir jāpierāda apstākļi, kas ļauj secināt, ka Kopienas preču zīmes īpašnieks rīkojies ļaunticīgi, iesniedzot šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikumu (Vispārējās tiesas 2012. gada 14. februāra spriedums lietā T-33/11 *Peeters Landbouwmachines/ITSB – Fors MW* (“BIGAB”), 17. punkts).
- 36 Kā to apstrīdētā lēmuma 34. un nākamajos punktos pamatoti norāda Apelāciju padome, Tiesa ir sniegusi vairākus precizējumus attiecībā uz veidu, kā ir interpretējams Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais ļaunticības koncepts (iepriekš 19. punktā norādītais spriedums lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, 37. un nākamie punkti). Tādējādi tā ir norādījusi, ka pieteikuma iesniedzēja ļaunticība šīs normas izpratnē ir jāvērtē visaptveroši, ņemot vērā visus faktorus, kuriem ir nozīme izskatāmajā lietā, un it īpaši:
- faktu, ka pieteikuma iesniedzējs zina vai tam ir jāzina, ka trešā persona vismaz vienā dalībvalstī izmanto identisku vai līdzīgu apzīmējumu attiecībā uz identisku vai līdzīgu preci, kas var radīt sajaukšanas iespēju ar apzīmējumu, kura reģistrācija tiek lūgta;
  - pieteikuma iesniedzēja nodomu liegt šai trešajai personai turpināt izmantot šādu apzīmējumu;

- juridiskās aizsardzības apmēru, kāds ir trešās personas apzīmējumam un apzīmējumam, kura reģistrācija tiek lūgta.
- 37 Tiesa iepriekš 19. punktā minētā sprieduma lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 43. un 44. punktā ir norādījusi arī, ka nodoms liegt trešajām personām tirgot kādu preci var noteiktos apstākļos raksturot pieteikuma iesniedzēja ļaunticību. Tā tas it īpaši ir gadījumā, kad vēlāk izrādās, ka pieteikuma iesniedzējs ir reģistrējis apzīmējumu kā Kopienas preču zīmi bez nodoma to izmantot, vienīgi lai liegtu trešajām personām iekļūt tirgū.
- 38 Šādi, kā to apstrīdētā lēmuma 35. punktā pamatoti norādījusi Apelāciju padome, no iepriekš 19. punktā minētā sprieduma lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* formulējuma izriet, ka iepriekš 36. punktā uzskaitītie trīs faktori ir tikai ilustratīvi piemēri no visiem elementiem, kas var tikt ņemti vērā, lai lemtu par preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja eventuālo ļaunticību pieteikuma iesniegšanas brīdī (iepriekš 35. punktā minētais spriedums lietā “BIGAB”, 20. punkts).
- 39 Tātad ir pamats uzskatīt, ka, veicot visaptverošu vērtējumu atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktam, var tikt ņemta vērā arī apstrīdēto preču zīmi veidojoša vārda vai akronīma izcelsme un tā agrākā kā preču zīmes izmantošana komercdarījumos, tostarp izmantošana, ko veikuši konkurējošie uzņēmumi, kā arī komerciālā loģika, kurā iekļaujas Kopienas preču zīmes, ko veido šis vārds vai šis akronīms, reģistrācijas pieteikuma iesniegšana.
- 40 Izskatāmajā lietā var secināt, pirmkārt, ka ir jānoraida prasītājas apgalvojumi, ar kuriem tā kritizē Apelāciju padomi par to, ka tā ir ņēmusi vērā “jaunu norādi par ļaunticību”, kas neesot paredzēta Tiesas judikatūrā, tostarp iepriekš 19. punktā minētajā spriedumā lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, un kas pat esot pretrunā minētajā spriedumā norādītajiem kritērijiem. Pirmkārt, līdzīgi kā norādījusi Apelāciju padome, ir jāuzsver, ka minētie judikatūrā iedibinātie kritēriji ir vienīgi ilustratīvi. Otrkārt, ir jākonstatē, ka kritēriji, kurus Apelāciju padome norādījusi apstrīdētajā lēmumā, nav pretrunā iepriekš minētajā spriedumā iedibinātajiem kritērijiem, bet papildina šos kritērijus, ievērojot minētajā spriedumā izmantoto loģiku, kas paredz visaptveroši vērtēt visus faktorus, kuriem ir nozīme konkrētajā lietā. Tādējādi Apelāciju padome pamatoti ir izvērtējusi gan apstrīdēto preču zīmi veidojošo akronīma “Simca” izcelsmi, gan šī akronīma kā preču zīmes izmantošanu komercdarījumos, tostarp izmantošanu, ko veikuši konkurējošie uzņēmumi, un komerciālo loģiku, kurā iekļaujas apstrīdētās preču zīmes, ko veido šis akronīms, reģistrācijas pieteikuma iesniegšana. Turklāt šajā kontekstā nekas neliedza Apelāciju padomei analizēt arī zināšanas, kādas reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī bija preču zīmes, kuru lūgts atzīt par spēkā neesošu, īpašniekam par agrāku preču zīmju, kas ietver minēto akronīmu “SIMCA”, esamību un par to atpazīstamības pakāpi.
- 41 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms norāda, ka ir vispārzināms, ka jau 1934. gadā Francijā automobiļu konstruktors bija radījis akronīmu “SIMCA” un ka transportlīdzekļi, ko aptver šo akronīmu ietveroša preču zīme, ir tikuši pārdoti kopš trīsdesmitajiem gadiem. Pēc tam 1978. gadā šo preču zīmi pārņēma *Automobiles Peugeot*, kas to izmantoja visā pasaulē, tostarp Eiropā.
- 42 Tāpat ir vispārzināms, ka personai, kas iestājusies lietā, pieder divas agrākas grafiskas preču zīmes, kas ietver vārdu “simca” – viena Francijā ar Nr. 121992 reģistrēta preču zīme, kuras pieteikums iesniegts 1959. gada 5. martā, un otra starptautiska preču zīme, kas reģistrēta ar Nr. 218957, ir balstīta uz minēto Francijas preču zīmi un aizsargāta dažās tādās Savienības dalībvalstīs kā Vācija, Spānija, Itālija, Ungārija, Rumānija, kā arī Beniluksa valstīs. Lai gan agrākā Francijas preču zīme un agrākā starptautiskā preču zīme pēdējo desmitgažu laikā netika izmantotas, kā tas tostarp konstatēts apstrīdētā lēmuma 24. punktā, to reģistrācija tomēr tika pagarināta un apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā tās joprojām bija reģistrētas par labu personai, kas iestājusies lietā.

- 43 Turklāt, lai gan Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 23. punkta beigās visai neskaidri ir apstiprinājusi, ka iepriekš minētās preču zīmes joprojām ir reģistrētas “vismaz attiecībā uz 12. klasē ietilpstošiem “transportlīdzekļiem””, ir jākonstatē, pirmkārt, ka prasītāja, ņemot vērā tās pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz pārējām konkrētajām precēm, proti, “pārvietošanās līdzekļiem pa sauszemi, gaisu vai ūdeni”, nesniedz Vispārējai tiesai konkrētus apgalvojumus par iespējamām sekām, kādas šim apstiprinājumam varētu būt attiecībā uz agrākā īpašnieka ļaunprātības esamību. Proti, prasītāja drīzāk apstrīd agrāko preču zīmju reģistrācijas kā tādas nozīmi agrākā īpašnieka ļaunprātības vērtējumā, un turpinot tā – kā ļaunprātības neesamību pierādošu elementu – uzsver faktu, ka agrākais īpašnieks faktiski izmantoja apstrīdēto preču zīmi pēc tās reģistrācijas un ka sākotnēji viņš to darīja, lai tirgotu elektriskos velosipēdus, ar nodomu turpmāk izmantot minēto preču zīmi arī attiecībā uz motorizētā “niša” ietilpstošiem transportlīdzekļiem.
- 44 Otrkārt un katrā ziņā, ir jākonstatē, ka no ITSB administratīvās lietas izriet, ka agrākās starptautiskās preču zīmes, kuras kopija ir pievienota personas, kas iestājusies lietā, pieteikumam par spēkā neesamības atzīšanu un kura ir balstīta uz agrāku Francijas preču zīmi, reģistrācijā norādītajās precēs ir ietvertas divas iepriekš minētajā 12. klasē ietilpstošas [preču] kategorijas. Turklāt, nepastāvot pierādījumiem par pretējo, ir jāuzskata, ka Apelāciju padomes konstatācijas saistībā ar agrākā īpašnieka ļaunprātību ietver gan apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma daļu attiecībā uz “transportlīdzekļiem”, gan daļu attiecībā uz “pārvietošanās līdzekļiem pa sauszemi, gaisu vai ūdeni”.
- 45 Turpinot, kā Apelāciju padome to ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma 37. punktā, aplūkojot to kopsakarā ar tā 1., 27. un 28. punktu, ir skaidrs, ka agrākais īpašnieks pieteica apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju tikai 2007. gada 5. decembrī un ka viņš iesniedza šo pieteikumu, neraugoties uz savām zināšanām par personas, kas iestājusies lietā, agrāko preču zīmju “SIMCA” esamību, vismaz zināšanām par to kā “vēsturisku” preču zīmju esamību. Turklāt nav apstrīdēts arī tas, ka agrākais īpašnieks nav lūdzis agrākās Francijas vai starptautiskās preču zīmes atcelšanu, jo prasītāja tiesvedībā Vispārējā tiesā apgalvoja vienīgi, ka tā pati nākotnē iesniegs šādus pieteikumus. Attiecībā uz konkrētām prasītājas norādēm par jau veiktajiem pasākumiem, lai atzītu personas, kas iestājusies lietā, atsevišķu agrāko preču zīmju spēkā neesamību – papildus tam, ka tās balstītas uz dokumentiem, kas pirmo reizi iesniegti Vispārējā tiesā un attiecīgi ir nepieņemami (skat. iepriekš 25.–27. punktu), ir jākonstatē, ka minētie pasākumi katrā ziņā attiecas vienīgi uz personas, kas iestājusies lietā, Vācijā ar Nr. 302008037708 reģistrēto preču zīmi, nevis uz agrāko Francijā reģistrēto preču zīmi vai agrāko starptautisko preču zīmi.
- 46 Tāpat ir jākonstatē, ka Apelāciju padome, pretēji prasītājas apgalvojumiem, apstrīdētā lēmuma 38. punktā, atsaucoties tostarp uz paša agrākā īpašnieka iesniegtajiem pierādījumiem, pamatoti ir apstiprinājusi, ka viņš pienācīgi zināja, ka preču zīmei “SIMCA” piemīt atpazīstamība attiecībā uz autotransporta līdzekļiem. Turklāt, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 25. punkta, Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka pagātnē šai atpazīstamībai bija augsta pakāpe, ka laika gaitā tā varēja samazināties, tomēr apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī tā joprojām eksistēja, “tostarp to personu vidū, kuras ir saskārušās ar transportlīdzekļiem, kas tikuši pārdoti, izmantojot preču zīmi “SIMCA””.
- 47 Šajā ziņā – vispirms attiecībā uz agrākā preču zīmes “Simca” īpašnieka zināšanām un uztveri – ir jānorāda, kā tas izriet no viņa 2007. gada 15. jūnija vēstules Indijas uzņēmumam W. (XIV pielikums agrākā īpašnieka 2008. gada 26. decembra atbildei uz personas, kas iestājusies lietā, procesuālo rakstu, kurā izklāstīti pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu motīvi), ka viņš ir meklējis “piemērotu” preču zīmi, kas vairs netiek izmantota vai kas nav bijusi reģistrēta, un kas attiecīgi nav juridiski aizsargāta. Vienīgi pēc iepriekš minētajiem paziņojumiem agrākais īpašnieks lūdza apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju, pārņemot agrāko grafisko preču zīmju vārdisko elementu. Tāpat no agrākā īpašnieka 2007. gada 5. septembra vēstules minētajam Indijas uzņēmumam izriet, ka viņš ir zinājis par agrākās preču zīmes “SIMCA-1100 City-Laster” reģistrāciju Vācijā, kas bija spēkā līdz 1983. gadam, kā arī par sporta automašīnu ar preču zīmi “SIMCA” panākumiem rallijos septiņdesmitajos gados.

- 48 Turpinot, no agrākā īpašnieka 2008. gada 17. marta vēstules S. k-gam, personas, kas iestājusies lietā, direktoru padomes priekšsēdētājam, – lai gan šī vēstule bija sagatavota pēc apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma, tā ietver atbilstošus elementus, kas ļauj secināt par iemesliem, kas agrākajam īpašniekam likuši iesniegt minēto reģistrācijas pieteikumu, – izriet, ka agrākajam īpašniekam bija nodoms saglabāt “apbrīnojamo” preču zīmi “SIMCA” nākotnei. Šajā pašā vēstulē agrākais īpašnieks arī skaidri atsaucas uz “preču zīmes “SIMCA” neparasto vēsturi”. Šie paziņojumi ir jāaplūko kopsakarā ar minētās vēstules ievaddaļu, kurā agrākais īpašnieks uzsver savas zināšanas par automobiļu nozari un to īpašo un noturīgo detalizētību attiecībā uz franču automašīnām, īpaši preču zīmes “Peugeot” vai “Citroën” automašīnām. Šajā pašā kontekstā agrākais īpašnieks skaidri ir minējis, ka viņš ir veicis pētījumus gan internetā, gan ITSB, lai noskaidrotu, vai minētā preču zīme “SIMCA” joprojām ir reģistrēta.
- 49 Tāpat, ņemot vērā šajā pašā vēstulē izvirzīto agrākā īpašnieka apgalvojumu, saskaņā ar kuru tas bija nopircis “2008. gada janvārī Francijā automašīnu “SIMCA Aronde 9”, kas ideāli atbilst [Kopienas] preču zīmei, kuru [viņš] bija lūdzis reģistrēt” vienu mēnesi agrāk, ir jāsecina, ka Apelāciju padome pamatoti ir uzskatījusi, ka minētais īpašnieks “pienācīgi zināja, ka preču zīmei “SIMCA” piemīt atpazīstamība attiecībā uz autotransporta līdzekļiem”. Iepriekš minētie elementi ļauj Vispārējai tiesai konstatēt, ka no agrākā īpašnieka skatupunkta attiecīgā preču zīme bija uzskatāma par tādu, kurai joprojām piemīt vismaz zināma saglabājusies atpazīstamība, kas, ņemot vērā lietas apstākļus, turklāt izskaidro viņa interesi par šo preču zīmi, kā arī viņa nodomu saglabāt to nākamajām paaudzēm.
- 50 Šo konstatējumu apstiprina prasības pieteikumā izvirzītais prasītājas apgalvojums, saskaņā ar kuru “publiskās atpazīstamības dēļ [persona, kas iestājusies lietā] neizmantoja preču zīmi “SIMCA” vairākus gadu desmitus”. Šāds apgalvojums ļauj pieņemt, ka preču zīmes “SIMCA” kā “vēsturiskas” preču zīmes esamība bija vispārzināms fakts vismaz konkrētajai sabiedrības daļai, ko veido personas, kurām bija pazīstamas automašīnas, kas agrāk tikušas pārdotas ar šo preču zīmi.
- 51 Šie apsvērumi nevar tikt atspēkoti ar prasītājas atsauci uz tās pirmstiesas procesa 2011. gada 2. augusta vēstuli ITSB, kurā ir apgalvots, ka pat ziņoša sabiedrības daļa vairs neatceroties preču zīmi “SIMCA”. Šajā ziņā ir jānorāda, ka šī apgalvojuma apstiprināšanai iesniegtos elementus, kas ietverti minētās vēstules pielikumā, it īpaši veido izraksti no atsevišķu autotransporta līdzekļu pārdevēju, tostarp lietotu autotransporta līdzekļu tirgū, interneta vietnēm.
- 52 Tomēr, ciktāl ir iespējams izdarīt konkrētus secinājumus no izrakstiem no minētajām interneta vietnēm, tie vispār nepierāda, ka atsevišķi pārdevēji vairs nepiedāvā pārdošanā ar preču zīmi “SIMCA” aptvertos transportlīdzekļus lietoto transportlīdzekļu tirgū. Tādējādi, neesot citiem saskanīgiem pierādījumiem, kā, piemēram, konkrētās sabiedrības daļas aptaujai, nevar tikt izslēgts, kā to apgalvo Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 25. punktā, atsaucoties uz tā 5. punktā izklāstīto par pierādījumiem attiecībā uz preču zīmes “SIMCA” “vēsturiskumu”, ka joprojām varēja būt saglabājusies tās atpazīstamība, it īpaši tādā konkrētā sabiedrības daļā, ko definējusi Apelāciju padome (skat. iepriekš 46. un 50. punktu).
- 53 Turklāt ir jāpiebilst, ka papildus rakstam no Vācijas žurnāla, kas publicēts 1989. gadā un atspoguļo ar preču zīmi “SIMCA 1000” aptverto transportlīdzekļu vēsturi – dokumentam, uz kuru persona, kas iestājusies lietā, atsauca procesā ITSB, tostarp tās 2010. gada 29. marta vēstulē, un kurš ir minēts apstrīdētā lēmuma 5. punktā –, secinājumu, ka atbilstošajā apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā joprojām bija saglabājusies zināma personas, kas iestājusies lietā, agrāko preču zīmju “SIMCA” atpazīstamība, apstiprina agrākā īpašnieka norāde tā pirmstiesas procesa 2008. gada 26. decembra vēstulē ITSB uz izrakstu no interneta vietnes par franču transportlīdzekļu izstādi “Francemobile”. Tā kā pats šis izstādes organizētājs savā reklāmas vietnē kā vienu dažādajiem eksponēto transportlīdzekļu ražotāju logotipiem norādīja preču zīmes “SIMCA” logotipu, šis izraksts var tikt uzskatīts par papildu norādi uz šīs preču zīmes atpazīstamību neatkarīgi no jautājuma par to, vai šis logotips precīzi atbilda tam, kas reģistrēts par labu personai, kas iestājusies lietā.

- 54 Turklāt pretēji prasītājas apgalvotajam Apelāciju padome nebūt nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, savā visaptverošajā norāžu, kas pierāda agrākā īpašnieka ļaunticību, vērtējumā ņemot vērā faktiskos pierādījumus par viņa nodomiem un mērķiem reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā. Šajā ziņā tai nevar tikt pārņemts, ka tā ir analizējusi agrākā īpašnieka rīcībai “raksturīgās motivācijas subjektīvos” elementus, tostarp ņemot vērā tā vēstules komercdarbības partneriem un pēc tā reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas – arī personai, kas iestājusies lietā, atbildot uz tās vēstulēm.
- 55 Ir jākonstatē, kā tas izriet no iepriekš 19. punktā minētā sprieduma lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (38.–42. punkts), ka, lai vērtētu reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļaunticību apzīmējuma reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, tostarp ir jāņem vērā tā “nodoms” liegt trešajai personai turpināt izmantot šo apzīmējumu, jo Tiesa ir norādījusi, ka minētais nodoms ir subjektīvs elements, kas ir jānosaka, atsaucoties uz izskatāmās lietas objektīvajiem apstākļiem.
- 56 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Apelāciju padome pamatoti no konkrētā gadījuma īpašajiem apstākļiem varēja secināt, ka agrākais īpašnieks ar savu reģistrācijas pieteikumu faktiski ir iecerējis parazitiski izmantot personas, kas iestājusies lietā, reģistrēto preču zīmju atpazīstamību un gūt no tās labumu.
- 57 Protams, kā to apgalvo prasītāja un kā to sākotnēji ir uzsvērusi Anulēšanas nodaļa, no Regulas Nr. 207/2009 preambulas 10. apsvēruma izriet, ka nav pamata aizsargāt Kopienas preču zīmes vai aizsargāt pret tām kādu preču zīmi, kura ir reģistrēta pirms šīm preču zīmēm, izņemot gadījumus, kad šīs preču zīmes faktiski tiek izmantotas.
- 58 Tāpat prasītāja, pirmkārt, atsauca uz Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvu Nr. 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), konkrētāk, uz tās 12. pantu attiecībā uz “iemesliem atcelšanai”, kas kopsakarā ar minētās direktīvas 1. pantu attiecas uz “preču zīmēm [...], kas ir reģistrācijas priekšmets vai reģistrācijas pieteikuma priekšmets dalībvalstī vai Beniluksa Preču zīmju birojā, vai starptautiskas reģistrācijas, kas ir dalībvalstī, priekšmets”. Otrkārt, tā atsauca uz Francijas Intelektuālā īpašuma kodeksa L-714.5. pantu un 1994. gada 25. oktobra *Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz, Vācijas Likums par preču zīmju un citu apzīmējumu aizsardzību) (BGBI. 1994 I, 3082. lpp., BGBI. 1995 I, 156. lpp. un BGBI. 1996 I, 682. lpp.)* 25. un 49. pantu; šajās tiesību normās būtībā valsts līmenī arī ir paredzēti apstākļi, kādos var tikt konstatēta preču zīmju tiesību atcelšana faktiskas izmantošanas neesamības gadījumā, tostarp pamatojoties uz ieinteresētās personas pieteikumu tiesā.
- 59 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka tas nebija vienīgi apstrīdētā lēmuma 37. punktā atgādinātais fakts, ka agrākais īpašnieks bija lūdzis apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju, neraugoties uz viņa zināšanām par agrākajām preču zīmēm un iepriekš neveicot darbības to atcelšanai, kuru Apelāciju padome bija uzskatījusi par atbilstošu, lai secinātu par viņa ļaunticību.
- 60 Kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 38. punkta, Apelāciju padome it īpaši ir ņēmusi vērā specifisko agrākā īpašnieka mērķi “parazitiski izmantot [personas, kas iestājusies lietā] pazīstamo preču zīmju vērtību un gūt labumu no [to] labās reputācijas [...], apzināti prettiesiski izmantojot apzīmējumu “SIMCA””. Šī pieeja neveido kļūdu tiesību piemērošanā tādēļ, ka reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļaunticība Regulas Nr. 207/2009 52. punkta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kā tas izriet no iepriekš 19. punktā minētā sprieduma lietā *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, ir jāvērtē visaptveroši, ņemot vērā visus faktorus, kuriem ir nozīme konkrētajā lietā. Pirmkārt, kā tas jau ir atgādināts (skat. iepriekš 39. punktu), šo faktoru vidū ir apstrīdēto preču zīmi veidojošā vārda vai akronīma izcelsme un tā agrākā kā preču zīmes izmantošana komercdarījumos, tostarp izmantošana, ko veikuši konkurējošie uzņēmumi, proti, izskatāmajā lietā tie ir apstākļi, kas nav tikuši apstrīdēti un norāda uz faktisku, vismaz “vēsturisku” preču zīmju, kas ietver akronīmu “SIMCA”, izmantošanu, ko veikusi persona, kas iestājusies lietā vai tās grupā ietilpstošie uzņēmumi, un kas bijusi agrāka par minētā akronīma izmantošanu, ko agrākais īpašnieks veicis apstrīdētās preču zīmes ietvaros.

- 61 Otrkārt, Apelāciju padome, ņemot vērā faktu, ka agrākais īpašnieks attiecībā ar saviem komercdarījumu partneriem ir skaidri norādījis uz loģiku, kas izpaužas kā nodoms izmantot preču zīmi, kura pielāgota reģistrācijas pieteikumā norādītajām precēm, vai tā būtu neregistrēta preču zīme vai preču zīme, kas, lai gan ir reģistrēta, ir zaudējusi jebkādu juridisko aizsardzību, tostarp tādēļ, ka tās īpašnieks nav veicis faktisko izmantošanu, pamatoti varēja atsaukties uz komerciālo loģiku, kurā iekļaujas agrākā īpašnieka pieteikums par akronīma kā Kopienas preču zīmes reģistrāciju (skat. iepriekš 45. un nākamās punktus). Turklāt prasītāja uzsver šo pašu motivāciju prasības pieteikuma 41. punktā, norādot, ka tieši fakts, ka agrākās preču zīmes ilgu laiku vairs netiek izmantotas, varēja tikt uzskatīts par “iesmeslu, kas [agrāko īpašnieku], kurš bija informēts par šo apstākli, mudināja iesniegt preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, lai izmantotu šo preču zīmi savā labā”.
- 62 Šādos apstākļos un tā kā nav pierādīts, ka agrākais īpašnieks jau pirms apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas konkrētajā tirgū ir pārdevis preces, ko aptver minētā preču zīme, nav iespējams uztvert citu komerciālo loģiku kā vien to, kas norāda uz priekšrocību personai, kas iestājusies lietā, vai tās grupā ietilpstošajiem uzņēmumiem. Konkrēti, prasītāja nevar apgalvot, ka agrākais īpašnieks ar minēto pieteikumu ir vēlējies pretdarboties tam, ka trešās personas izmanto tā preču zīmi bez tā atļaujas, radot klientiem ilūziju par to, ka tie izplata tādas pašas preces kā agrākais īpašnieks, vai ka viņš vienkārši būtu tiesies paplašināt apstrīdētās preču zīmes aizsardzību, to reģistrējot.
- 63 Līdz ar to prasītāja nevar pamatoties vienīgi uz faktu, ka agrākās preču zīmes vairs netiek izmantotas, lai izslēgtu konstatējumu par agrākā īpašnieka ļaunticību reģistrācijas datumā. Kā ir konstatēts, lietas apstākļi pierāda, ka apstrīdētā apzīmējuma reģistrācija apzināti tika lūgta, lai radītu asociāciju ar agrākajām preču zīmēm un gūtu labumu no to atpazīstamības automobiļu tirgū, pat lai konkurētu ar tām gadījumā, ja persona, kas iestājusies lietā, tās būtu atsākusi izmantot nākotnē. Šajā ziņā agrākajam īpašniekam nebija jāizvērtē personas, kas iestājusies lietā, nākotnes nodomi kā agrāko preču zīmju, kuru reģistrācija regulāri tikusi pagarināta, īpašniecei, ne arī, neesot iesniegtiem pieteikumiem par to spēkā neesamības atzīšanu, jāizdara secinājums, ka personai, kas iestājusies lietā, “nebija aizsardzības cienīga īpašnieka statusa”. Turklāt, pat nepastāvot vajadzībai izvērtēt, vai ir patiesi ITSB apgalvojums, kas sniegts tiesvedībā Vispārējā tiesā, saskaņā ar kuru automobiļu tirgū ir ierasts, ka preču zīmes, kuras pietiekami ilgu laiku nav tikušas izmantotas, automobiļu amatieri no jauna izmanto ierobežotā tirāžā, ir jākonstatē, ka no 2008. gada 2. septembrī dienas laikrakstā publicētā raksta, kas pārpublicēts *Autohaus* interneta vietnē tiešsaistē un izraksts no kura ir pievienots agrākā īpašnieka 2008. gada 26. decembra vēstulei ITSB, izriet, ka viņam vismaz šajā datumā bija zināms – bet tādēļ viņš tomēr nebija atteicies no apstrīdētās preču zīmes –, ka persona, kas iestājusies lietā, ir iecerējusi atsākt izmantot tādas preču zīmes “kā “Talbot””, tostarp attiecībā uz zemas cenas automobiļiem, sekojot šajā ziņā – saskaņā ar minēto rakstu – uzņēmuma “Renault” piemēram, kurš bija atdzīvinājis savu preču zīmi “Dacia”. Šādos apstākļos nevar tikt izslēgts personas, kas iestājusies lietā, nākotnes nodoms, kas vērstas uz to, lai arī atsāktu savas preču zīmes “SIMCA” izmantošanu.
- 64 Šos secinājumus neatspēko dažādie prasītājas apgalvojumi attiecībā uz “iegūšanu ar noilgumu preču zīmju tiesībās”.
- 65 Kā izriet no prasītājas apgalvojumiem, tā apstrīd, ka varētu eksistēt juridisks princips, saskaņā ar kuru preču zīme, kas jau ir reģistrēta, bet kurai ir pienākušas “aizsardzības perioda beigas”, nevar tikt no jauna reģistrēta par labu trešajai personai, kas nav bijusi oriģinālā īpašniece. Prasītāja šajā ziņā atsaucas uz Regulas Nr. 207/2009 19. pantu un preambulas 11. apsvērumu.
- 66 Ir jākonstatē, ka jautājums, kas radies izskatāmajā lietā, neaprobežojas tikai ar iepriekš minēto jautājumu, tas ir arī par to, kā tas jau ir uzsvērts, ka Apelāciju padome, lai secinātu par agrākā īpašnieka ļaunticību, ir ņēmusi vērā faktiskos elementus attiecībā uz agrāko preču zīmju saglabājušos atpazīstamību un komerciālo loģiku, kurā iekļaujas apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums, jo agrākais īpašnieks šādi ir vēlējies gūt labumu no minētajām preču zīmēm. Attiecīgi, pretēji prasītājas vērtējumam, kas izriet no kļūdainas apstrīdētā lēmuma izpratnes, Apelāciju padome nav ierosinājusi

pieņemt iepriekš minētajā punktā izklāstīto principu. Šī fakta dēļ nav nozīmes prasītājas atsaucēm uz Regulas Nr. 207/2009 preambulas 11. apsvērumu un 19. pantu, jo tām nav konkrētas saiknes ar izšķirošo elementu, kas Apelāciju padomei ir ļāvis secināt, ka agrākais īpašnieks ir rīkojies ļaunticīgi, proti, ar faktu, ka tas bija iecerējis gūt labumu no agrāko preču zīmju saglabājušās atpazīstamības.

- 67 Saistībā ar vairākiem prasītājas apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem prasības pret agrākām pretstatītām preču zīmēm, kas var tikt atzītas par spēkā neesošām, celšana nav nosacījums, lai atspēkotu pieņēmumu par ļaunticību, ir jākonstatē, ka Apelāciju padome nav piemērojusi šo nosacījumu, bet, kā tas jau ir konstatēts, tā visaptveroši ir analizējusi visus elementus, kuriem ir nozīme izskatāmajā lietā (skat. tostarp apstrīdētā lēmuma 37.–39. punktu, aplūkotos kopsakarā ar tā 25. punktu).
- 68 Turpinot – attiecībā uz prasītājas apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem, lai gan agrākās preču zīmes nevar tikt atzītas par spēkā neesošām, tās aizsargājot “tikai grafiskus elementus vai grafisku un vārdisku elementu kombināciju, turpretim apstrīdētā preču zīme [ir] skaidrs vārdisks elements, kuras aizsardzības joma [ir] atšķirīga”, prasītājai apgalvojot arī, ka šīm preču zīmēm ir atšķirīgas “aizsardzības jomas”, – ir jānorāda, ka no Apelāciju padomes argumentācijas apstrīdētajā lēmumā, tostarp tā 25., 27. un 38. punktā, izriet, ka tā uzskatīja, ka agrāko preču zīmju saglabājusies atpazīstamība it īpaši attiecas uz vārdu “simca”, kas ir vienīgais minēto grafisko preču zīmju vārdiskais elements, kas kā tāds ir pārņemts apstrīdētajā preču zīmē. Tāpat no Apelāciju padomes argumentācijas izriet, ka tā uzskatīja, ka agrākā īpašnieka Kopienas preču zīme ir guvusi iedvesmu no agrākām preču zīmēm, tiecoties parazitiski izmantot to atpazīstamību un gūt no tās labumu, prettiesiski izmantojot apzīmējumu “Simca”. Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka nekas neliedz pārbaudīt līdzību esamību starp vārdisku preču zīmi un grafisku preču zīmi, ņemot vērā, ka šo divu veidu preču zīmēm ir tāda grafiska konfigurācija, kas var radīt vizuālu iespaidu (skat. Vispārējās tiesas 2013. gada 23. aprīļa spriedumu lietā T-109/11 *Apollo Tyres/ITSB – Endurance Technologies* (“ENDURACE”), 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Šādos apstākļos un tā kā agrākais īpašnieks procesā ITSБ nav sniedzis konkrētus argumentus, lai pamatotu, ka konfliktējošās preču zīmes ir tik atšķirīgas, ka nerada sajaukšanas iespēju, bet vienīgi vispārīgi atsaucies uz faktu, ka agrākās preču zīmes ir grafiskas, ir jāsecina, ka Apelāciju padomei nebija pienākuma detalizētāk izskaidrot tās līdzību vērtējumu starp minētajām preču zīmēm, jo minētā padome turklāt ir pietiekami izskaidrojusi tās iepriekš minētos apsvērumus attiecībā uz šīm preču zīmēm kopīgā vārdiskā elementa saglabājušās atpazīstamības esamību.
- 70 Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu par to, ka “kompensācijas piedāvājums”, kuru agrākais īpašnieks bija izteicis personai, kas iestājusies lietā, saskaņā ar judikatūru (Vispārējās tiesas 2012. gada 1. februāra spriedums lietā T-291/09 *Carrols/ITSB – Gambettola* (“Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL”)) nevar tikt uzskatīts par ļaunticības norādi, un tās apgalvojumu, saskaņā ar kuru ne agrākais īpašnieks, ne pati prasītāja nebija “sazinājusies ar [personu, kas iestājusies lietā], lai pievērstu tās uzmanību [attiecīgajai Kopienas preču zīmei] un lai gūtu mantisku labumu”, ir jāuzsver – kā pati prasītāja to ir norādījusi prasības pieteikumā –, ka, lai gan Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma daļā “Neapstrīdētie fakti” ir atgādinājusi dažus elementus, kas uzskatāmi par tādiem, kam ir “izšķiroša nozīme faktu vērtējumā”, tā tomēr visus tos nav pārņēmusi lēmuma daļā, kas attiecas uz ļaunticības esamību. Konkrēti, ir jākonstatē, ka Apelāciju padome šajā ziņā nav izdarījusi īpašus secinājumus no sava konstatējuma, kas veikts apstrīdētā lēmuma 31. punktā un attiecas uz “kompensācijas piedāvājumu”, kura kontekstā agrākais īpašnieks apgalvoja par savu gatavību noteiktos apstākļos atteikties no apstrīdētās preču zīmes.
- 71 Līdz ar to izskatāmās lietas apstākļos nav nozīmes iepriekš minētajam prasītājas apgalvojumam, saskaņā ar kuru darījuma piedāvājums saistībā ar priekšlikumu atteikties no preču zīmes, ja tiek saņemta kompensācija, neveido pietiekamu norādi par ļaunticību, un tas nevar ietekmēt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

- 72 Pilnīguma labad ir jāpiebilst, ka, lai gan lietā, kas bija pamatā iepriekš 70. punktā minētajam spriedumam lietā “Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL” (61. un 62. punkts), Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka pieteikuma par Kopienas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu iesniedzēja nav iesniegusi pierādījumus, kas ļauj pieņemt, ka tās īpašnieks nevarēja nezināt par agrāko preču zīmju, uz kurām bija balstīts apgalvojums par viņa ļaunticību, esamību, izskatāmajā lietā – gluži pretēji – ir skaidrs, ka agrākajam īpašniekam jau apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā bija zināms par personas, kas iestājusies lietā, agrāko preču zīmju “SIMCA” esamību un par to agrāko izmantošanu septiņdesmitajos gados. Šādos apstākļos priekšlikumam atteikties no Kopienas preču zīmes kompensācijas gadījumā ir atšķirīgs tvērums salīdzinājumā ar to, kas tika izteikts lietā, kas bija pamatā iepriekš 70. punktā minētajam spriedumam lietā “Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL”, tostarp tādēļ, ka agrākais īpašnieks sava reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī nepavisam ne hipotētiski varēja sagaidīt priekšlikumu par finanšu kompensāciju no personas, kas iestājusies lietā.
- 73 Visbeidzot, ir jānoraida pārējie specifiskie prasītājas apgalvojumi, jo neviens no tiem neļauj atspēkot iepriekš minētos secinājumus.
- 74 Pirmkārt, tas fakts vien, ka agrākais īpašnieks “vismaz kopš 2008. gada [..]” patiešām bija tirgojis, izmantojot Kopienas preču zīmi “Simca”, elektriskos velosipēdus, pat ja tas tiktu uzskatīts par konstatētu, nevar tikt uzskatīts par tādu, kam ir nozīme lietā, jo, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 37.–40. punkta, Apelāciju padomes secinājums par agrākā īpašnieka ļaunticību nebalstījās uz patiesas intereses tirgot ar minēto preču zīmi aptvertās preces neesamību, bet drīzāk uz nodomu parazitiski izmantot par labu citai personai reģistrētas un atbilstošajā tirgū pazīstamas preču zīmes atpazīstamību.
- 75 Otrkārt, attiecībā uz dažādām prasītājas atsaucēm uz administratīvajiem procesiem un tiesvedībām Vācijā ir jākonstatē, ka Apelāciju padome tostarp apstrīdētā lēmuma 20. un 21. punktā pamatoti ir konstatējusi, ka Kopienas preču zīmju tiesiskais režīms ir autonoma sistēma, ko veido tai specifisku mērķu un tiesību normu kopums un kuras piemērošana ir neatkarīga no visām valstu sistēmām (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-150/04 *Mühlhens/ITSB - Minoronzoni* (“TOSCA BLU”), Krājums, II-2353. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī sprieduma izpratnē valsts tiesas nolēmums nevar būt saistošs ne ITSB instancēm, ne Savienības tiesai.
- 76 Tomēr no judikatūras arī izriet, ka ne lietas dalībniekiem, ne pašai Vispārējai tiesai nevar tikt liegts, interpretējot Savienības tiesības, gūt iedvesmu no elementiem, kas izriet no Savienības, valsts vai starptautisko tiesu judikatūras (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-277/04 *Vitakraft-Werke Wührmann/ITSB - Johnson's Veterinary Products* (“VITACOAT”), Krājums, II-2211. lpp., 69.–71. punkts).
- 77 Izskatāmajā lietā papildus nozīmei, kāda ir Apelāciju padomes paziņojumam apstrīdētā lēmuma 21. punktā, saskaņā ar kuru tā nezināja, kādi bija paralēlajā tiesvedībā Vācijā iesniegtie pierādījumi, un tādējādi *Bundesgerichtshof* spriedums nevarēja veidot precedentu, ir jākonstatē, ka agrākas preču zīmes – viena Vācijas preču zīme un viena starptautiska preču zīme, kas aizsargātas tostarp vairākās Savienības dalībvalstīs, – var radīt atšķirīgas procesuālās sekas, pirmkārt, paralēlajā tiesvedībā par Vācijas preču zīmi un, otrkārt, šajā tiesvedībā par Kopienas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu ļaunticības dēļ, kurā tiek ņemts vērā jautājums par agrāko preču zīmju saglabājušos atpazīstamību.
- 78 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka agrākā īpašnieka neatkarīgajai uzņēmējdarbībai, ko viņš veica Ķelnē par labu *Citroën AG* un 2005. gadā Brēmenē par labu *Peugeot* filiālei, nebija nekādas saiknes ar viņa Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. It īpaši tā uzskata, ka, lai gan agrākais īpašnieks savas pagaidu darbības ietvaros kā informātikas pakalpojumu sniedzējs bija ieguvis informāciju, viņam konkrēti neesot bijusi vajadzība veikt papildu pētījumus, lai iesniegtu “šķietami parazitisku” preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

- 79 Šajā ziņā analogiski iepriekš 70. un 71. punktā nospriestajam pietiek konstatēt, ka no apstrīdētā lēmuma struktūras un satura izriet, ka Apelāciju padome, lai konstatētu agrākā īpašnieka ļaunticību, nav balstījies uz minētajām sadarbības attiecībām, kādas viņam pagātnē ir bijušas ar personu, kas iestājusies lietā, vai citiem tās grupā ietilpstošajiem uzņēmumiem.
- 80 Visbeidzot, runājot par prasītājas apgalvojumiem par apstrīdētā lēmuma “nesamērīgo īsumu” un šķietamo “jebkādas juridiskās argumentācijas, kā arī jebkāda preču zīmju tiesību principu vērtējuma neesamību”, tie ir jānoraida, jo tie attiecas uz Apelāciju padomes kļūdu vērtējumā pēc būtības vai pamatojuma nepietiekamību.
- 81 Šajā ziņā, pirmkārt, ciktāl prasītāja attiecīgi norāda uz Apelāciju padomes konkrētās lietas vērtējumu pēc būtības, Vispārējā tiesa visos šajā spriedumā izvērstajos argumentos jau ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma pietiekamo pamatojumu. Šajā ziņā Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā gan Apelāciju padomes sniegto juridisko argumentāciju, gan “preču zīmju tiesību principus”.
- 82 Otrkārt, lai gan iepriekš minētie prasītājas apgalvojumi ir jāsaprot kā tādi, kas saistīti ar šķietamu apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību, pietiek konstatēt – kā tas izriet no tādiem Apelāciju padomes izklāstītajiem argumentiem kā tie, kas kopsavilkuma veidā atspoguļoti iepriekš 9.–22. punktā –, ka apstrīdētajā lēmumā atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai skaidri un nepārprotami ir norādīta tās argumentācija, tādējādi ļaujot prasītājai noskaidrot noteiktā pasākuma iemeslus un līdz ar to aizstāvēt savas tiesības un Savienības tiesai īstenot tās kontroli pār minētā lēmuma tiesiskumu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2013. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-379/12 *Electric Bike World /ITSB – Brunswick* (“LIFECYCLE”), 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 83 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasītājas vienīgais pamats, kā arī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 84 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 85 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospiež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Simca Europe Ltd* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 8. maijā.

[Paraksti]